

CĂN NGUYÊN CỦA

TAI NẠN VÀ BỆNH TẬT

Giảng giải: Hòa Thượng Tịnh Không

HÃY TRÂN TRỌNG SINH MẠNG,

XIN ĐỪNG GIẾT HẠI ĐỘNG VẬT

TẬP HAI - A

Người phỏng vấn: Cô Đinh Gia Lệ - A.

Khách mời: Lão Hòa Thượng Tịnh Không - B.

Ngày 21 tháng 4 năm 2012.

Tại Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hong Kong.

A: Thưa Pháp Sư, chúng ta tiếp tục buổi phỏng vấn. Ở miền Đông Bắc, quê hương của chúng con có xảy ra một việc như thế này. Có ba người, trong đó có hai người bắt một con rắn, sau đó thì hầm ăn. Trong lúc họ đang ăn thì người thứ ba đến, họ nhất định mời anh ta ăn thịt rắn này, nhưng anh ta không ăn.

Anh ta nói: Vậy thì tôi uống chút canh thôi, anh ta chỉ uống hai ngụm canh. Kết quả người đến sau đó, là người uống canh, anh ta tự bị lửa thiêu chết, con trai anh ta cũng bị điên luôn. Sau này khi con anh ta bị điên, chính miệng con trai anh ta nói, cậu ta nói là mình bị con rắn đó nhập.

Sau đó cậu ta nói, hai người kia cũng chết rồi, chết như thế nào?

Cả hai đều bị tai nạn giao thông mà chết, do chệch tai lái. Còn một

nguyên nhân khác nữa, là do con rắn che mắt anh ta lại khiến hai người xảy ra tai nạn.

Con có một thắc mắc, thưa Pháp Sư, chúng con nghĩ rằng người bắt rắn ăn thịt, cả hai người họ bị báo ứng như vậy thì con có thể hiểu được.

Nhưng người còn lại chỉ uống có hai ngụm canh, con trai anh ta cũng bị báo ứng, bản thân anh ta cũng bị báo ứng thâm trọng như thế, điều này thì con không hiểu tại sao lại như vậy, thưa Pháp Sư?

B: Rơi vào hoàn cảnh này, chắc chắn người này và con rắn trước đây có oán thù, nếu không thì làm sao nó có thể nhập vào cậu ta được, làm sao nó lại tìm cậu ta gây rắc rối được chứ?

Cho nên nói oán có đầu, nợ có chủ, nó tìm hai người giết nó thì không có gì để nói cả. Người này chỉ uống chút canh, hơn nữa anh ta không muốn nhưng lại bị ép ăn, điều này chắc chắn là trong quá khứ đã có oán thù với nhau, vì chúng ta phàm phu nên không biết được. Có quả sẽ có nhân, có nhân ắt có quả, nhân quả không tách rời nhau, từ quả chúng ta biết được nhân, từ nhân chúng ta thấy được quả.

A: Thưa Pháp Sư, có một người đồng nghiệp hỏi con một vấn đề, anh ta nói: Cô nói không sát sanh, vậy tôi hỏi cô một câu, nếu có một con vật đang muốn ăn thịt con của cô, hoặc cắn con của cô, cô có giết nó không?

Một bên là con của cô, một bên là con vật.

Gặp phải tình hình như vậy thì cần phải làm sao, thưa Pháp Sư?

B: Đương nhiên phải cứu con của mình trước, nhưng quan trọng nhất là đuổi chúng đi, đừng giết hại chúng.

A: Làm thế nào đuổi nó đi thưa Pháp Sư?

B: Có thể đuổi nó đi được, bạn có khả năng giết nó thì bạn sẽ có khả năng đuổi nó đi, đúng vậy, giết là cách cuối cùng.

A: Bất đắc dĩ đúng không ạ?

B: Bất đắc dĩ, không sai, đúng vậy.

A: Con nghe người ta nói ăn động vật nào thì tính tình giống như vậy, ăn thịt bò thì có tính bò, ăn thịt lừa thì có tính lừa, cách nói này có lý không thưa Pháp Sư?

B: Có lý, Đạo Hồi coi trọng điều này, cho nên Đạo Hồi hễ động vật nào có tính tình không tốt họ đều không ăn.

A: Động vật có tính tình không tốt.

B: Đúng thế, họ chọn lựa, tôi học được một số kinh nghiệm của họ. Sau này khi tôi học Phật, tôi cảm thấy nhà Phật là viên mãn nhất, người bình thường hiểu được vệ sinh, nhưng con người có tính tình, việc ăn uống có ảnh hưởng đối với tính tình của con người.

Ví dụ như ngũ tân trong Phật Pháp là hành, tỏi, hẹ, kiệu, củ hành tây, đây chính là ngũ tân mà Phật Pháp chúng ta nhắc đến. Ngũ tân, chữ tân có bộ thảo trên đầu, là rau cải, không phải là thịt.

Năm loại thức ăn này tính khí không tốt, ăn sống dễ nổi nóng, ăn chín dễ dẫn đến kích thích hoocmon, dẫn đến tính bốc đồng nóng nảy. Vì thế nhà Phật liệt chúng vào ngũ giới trong Giới Kinh. Huân tinh tinh là thịt, huân không phải là thịt. Tức là trong thực vật, cái nào tính tình không tốt cũng đều sàng lọc ra, điều này là có đạo lý.

A: Có đạo lý.

B: Vì thế trong thức ăn thịt, Đạo Hồi chọn lựa rất cẩn thận, những động vật có tính tình không tốt, những động vật kỳ lạ, họ đều không ăn. Cho nên tôi biết Đạo Hồi hiểu được đảm bảo vệ sinh, hiểu được bảo vệ tính tình. Phật Pháp lại thêm...

A: Đảm bảo vệ sinh?

Pháp Sư nói điều thứ nhất là?

B: Tính tình.

A: Bảo vệ tính tình?

B: Tính tình.

A: Tính tình, bảo vệ tính tình.

B: Đúng vậy, bảo vệ tính tình, tính tình lương thiện, tính tình xấu ác, điều này khác nhau. Phật giáo không chỉ hiểu được đảm bảo vệ sinh, bảo vệ tính tình, còn hiểu được bảo vệ tâm từ bi, vì thế điều này rất trọn vẹn đầy đủ, họ chọn thức ăn chay. Trong thức ăn chay, loại nào có tính tình không tốt đều được loại bỏ, hiểu được bảo vệ tâm, đây là viên mãn nhất, đảm bảo vệ sinh, bảo vệ tính tình, bảo vệ tâm.

A: Thưa Pháp Sư, con có một câu chuyện. Năm đó có một người cứu một con cáo, rất nhiều năm về sau, bỗng nhiên con cáo đến vào lúc nửa đêm, nó gõ cửa không ngừng.

Sau khi mở cửa, vừa thấy con cáo thì ông ấy nói: Có phải mày không tìm được thức ăn nên đói rồi phải không?

Nói rồi thì ông ấy thấy con cáo này chạy loạn xạ trong nhà.

Ông ấy nói: Được rồi, tao sẽ tìm thức ăn cho mày. Bỗng con cáo cắn chặt chân của ông lôi ra ngoài, nó cứ một mực kéo ông ấy ra ngoài.

Lúc đó ông ấy có suy nghĩ: Sắp có chuyện gì xảy ra sao?

Vì sao nó cứ lòi mình như thế?

Ông ấy liền chạy theo nó ra ngoài. Kết quả khi ông ấy vừa ra khỏi nhà thì xảy ra một trận địa chấn lớn mà mọi người đều biết ở Đường Sơn, chỗ ở của ông bỗng nhiên đổ ào xuống. Mãi cho đến hôm nay, ông cụ này vẫn không quên con cáo đã cứu mạng ông. Pháp Sư xem trước đây nhiều năm ông ấy cứu con cáo này, sau này con cáo lại cứu ông ấy.

Thưa Pháp Sư, trước khi tai nạn đó đến, con người tại sao lại không có cảm ứng gì cả, cũng không biết gì, thế mà tại sao động vật chúng lại biết tai nạn này sắp đến?

Chúng có khả năng biết trước được, hay là chúng có gì hơn con người, thưa Pháp Sư?

B: Đúng, tâm của chúng rất đơn thuần.

A: Tâm rất đơn giản.

B: Tâm của con người rất phức tạp, nếu tâm con người đơn giản thì con người sẽ biết được. Vì thế khi tâm bạn thanh tịnh thì bạn có thể cảm nhận được, biết trước được rất nhiều việc.

Động vật chúng chỉ biết tìm thức ăn, bụng đói rồi thì mới ăn những động vật nhỏ, sau khi no rồi thì chúng tuyệt đối không ức hiếp các động vật nhỏ, bạn quan sát tỉ mỉ động vật thì bạn sẽ thấy, vì thế nên động vật lương thiện hơn con người.

A: Chúng có thể.

B: Không sai, chỉ cần tâm có định thì có thể biết được, định sanh ra trí tuệ.

A: Tâm của chúng định hơn so với chúng ta phải không ạ?

B: Đúng, chúng rất đơn giản, cuộc sống của chúng chỉ là biết tìm thức ăn, ngoài điều này ra chúng không nghĩ tưởng lung tung gì cả. Con người thì không như vậy, ngoài việc tìm thức ăn, những thứ họ nghĩ ngợi thì quá nhiều, quá phức tạp, nếu không như vậy thì con người sẽ nhạy cảm hơn chúng rất nhiều.

Cho nên vì sao người tu tập họ lại có thể cảm nhận được, biết trước được, tâm càng thanh tịnh, họ tu thiền định, trong định, cảnh giới nào họ cũng thấy được.

Nhưng bây giờ họ thấy được thường không nói ra, tại sao lại không nói ra?

Thiên cơ bất khả lộ. Bạn phải chịu quả báo ra sao, bạn không có cách nào để trốn được cả, trốn được lần này nhưng lần sau trốn không thoát.

A: Tạo ra cái nhân này thì nhất định phải nhận lấy quả báo như vậy.

B: Không sai, thường là họ khuyên mọi người đoạn ác tu thiện, trong lời nói có ẩn ý, chính mình phải tự lãnh ngộ, phải tự tìm hiểu. Con người phát tâm chân thành sám hối, nhận sai, cải tà quy chánh thì nạn tai có thể hóa giải được.

A: Thưa Pháp Sư, Ngài từng nói con cái với Cha Mẹ có bốn loại nhân duyên, đó là báo ơn, báo oán, trả nợ, đòi nợ.

Vậy giữa động vật và chúng ta có nhân duyên như thế nào?

B: Cũng như vậy.

A: Cũng như vậy à?

B: Đúng, cũng như vậy, trước đây bạn có nhân duyên này, bây giờ

chúng trở thành động vật, động vật có duyên với bạn. Mèo con, chó con đến nhà bạn, đây đều có nhân duyên cả.

A: Đều có duyên cả.

B: Đúng vậy, có duyên. Không có duyên không thể ở cùng một chỗ, duyên cạn thì thời gian ngắn, duyên sâu thì thời gian dài.

A: Bây giờ có rất nhiều gia đình đều nuôi thú cưng, có người yêu thương thú cưng hơn cả những người thân của họ. Con có một người bạn thân, có một hôm, con chó của cậu ta đã rất già rồi bị bệnh, cha của cậu ta lại đang cấp cứu ở bệnh viện, cậu ta bỏ con chó ở nhà đi đến bệnh viện.

Kết quả là khi cậu ta trở về thì con chó đó đã chết. Từ đó về sau cậu ta không về nhà của mình nữa, cậu ta không nhận cha của mình luôn, cậu ta rất đau khổ.

Cậu ta nói với con: Tôi rất hận cha tôi, bệnh lúc nào không bệnh lại bệnh ngay lúc con chó của tôi bị bệnh, tôi hận ông ta, tôi quả thật là tức chết đi được, hôm đó không vì ông ta thì con chó của tôi sẽ không chết.

Con thật sự không hiểu nổi việc này, thưa Pháp Sư!

Ngài nói loại tình cảm của cậu ta đối với con chó là như thế nào?

Còn thái độ của cậu ta đối với người cha ruột của mình thì sao?

Con thấy khắp nơi rất nhiều người nuôi thú cưng, dường như đã trở thành phong trào, con không biết hiện tượng này là như thế nào nữa?

B: Đây là người tự tư tự lợi, chấp trước rất sâu nặng, từ nhỏ đã không được giáo dục tốt.

Nếu từ nhỏ cậu ta được giáo dục tốt thì sẽ không như thế, tại sao?

Vì quan hệ giữa người với người, giữa người với động vật đã bị cậu ta làm đảo lộn rồi.

A: Làm đảo lộn cả rồi.

B: Đảo lộn rồi, trong tất cả mọi quan hệ, quan hệ giữa Cha Mẹ và con cái là thân thiết nhất, đây là mối quan hệ đầu tiên, làm sao bạn có thể để mối quan hệ với thú cưng vượt qua mối quan hệ với Cha Mẹ, đạo lý này ở đâu ra?

Đây là đại bất hiếu.

A: Đây là đại bất hiếu.

B: Đúng thế, nhưng tại sao lại như vậy?

Vì không có người dạy cậu ta, cậu ta không có được sự dạy dỗ này, thực tế mà nói, cũng không thể trách cậu ta. Kinh Vô Lượng Thọ nói rất đúng, đời trước ngu muội, không biết đạo đức, không ai chỉ bảo, đâu có lạ gì, nên bạn đừng trách tội cậu ta.

Trung Quốc chúng ta vứt bỏ đi văn hóa truyền thống, tôi thấy tổng cộng khoảng bảy, tám đời rồi, hai trăm năm rồi đều không có ai chỉ bảo cả, vậy thì làm sao cậu ta hiểu được. Cả đời cậu ta không thấy qua, cậu ta cũng chưa từng nghe qua, cậu ta chỉ biết mình thích điều gì thì đem điều đó đặt lên trên hết.

Bây giờ có bao nhiêu người có thể đặt Cha Mẹ ở vị trí đầu tiên chứ?

Thời xưa nhất định phải đặt Cha Mẹ ở vị trí đầu tiên, bạn đặt Cha Mẹ ở vị trí thứ hai thì người trong xã hội sẽ xem thường bạn.

Tại sao thế?

Người ta nói bạn không bằng cả loài súc sanh, bạn làm sao có tư cách

làm người?

Nhà Phật cũng đặt Cha Mẹ ở vị trí đầu tiên.

A: Nhà Phật cũng đặt Cha Mẹ ở vị trí đầu tiên, hiểu thảo.

B: Bạn xem xem câu đầu tiên của Tịnh Nghiệp Tam Phước là Hiếu dưỡng Cha Mẹ, câu thứ hai mới là Phụng sự Sư Trưởng. Phật là Thầy Giáo, Phật còn đặt ở vị trí thứ hai, Cha Mẹ đặt ở vị trí thứ nhất, đây là do Đức Phật Thích Ca Mâu Ni dạy, không phải đặt Phật ở vị trí đầu tiên.

A: Trước tiên phải yêu thương Cha Mẹ của mình.

B: Đúng thế, bạn mới có thể yêu thương Thầy cô, ngay cả Cha Mẹ bạn còn không yêu thương thì bạn yêu thương người khác là giả dối, không phải là thật.

A: Đúng vậy, con người bây giờ đều điên đảo cả rồi.

B: Bây giờ không còn cách nào nữa.

A: Hiện nay khi đi trên đường, rất nhiều người đan áo len cho thú cưng. Một người hàng xóm của con đan rất đẹp.

Sau này con hỏi cô ta: Sao cô không đan một chiếc áo len cho mẹ cô?

Cô ta trả lời: Tôi làm gì có thời gian chứ?

B: Đúng thế.

A: Thưa Pháp Sư, có người đặc biệt sợ hãi đối với một loài động vật nào đó, thậm chí ngay cả hình ảnh của loài động vật này cũng không dám xem, đây là do nguyên nhân gì vậy ạ?

B: Đây là do quá khứ đã từng bị loài động vật này làm hại, trong tâm họ vẫn còn sợ hãi, việc này khi thôi miên có thể tìm ra được nguyên nhân

của nó. Chắc chắn là ở một kiếp nào đó đã từng bị loại động vật này làm hại, cho nên họ sợ hãi.

A: Một người diễn viên của chúng con, hể anh ta thấy con gà, khi chúng con quay phim thấy con gà là anh ta run cầm cập, sợ đến không thể tả được.

Thưa Pháp Sư, có phải kiếp trước anh ta là con sâu không?

B: Rất có thể, nó bị con gà này ăn thịt.

A: Cho nên khi thấy gà thì run cầm cập đúng không ạ?

B: Đúng vậy, không sai.

A: Thưa Pháp Sư, đạo Phật nói lục đạo luân hồi, rất nhiều người trong xã hội không hiểu thế nào gọi là lục đạo, cũng không biết cái gì gọi là luân hồi?

Cũng không biết rõ quý thần, hồn trẻ con và hồn động vật ra làm sao?

Quan hệ của họ với chúng ta như thế nào?

Xin Ngài nói rõ cho chúng con hiểu, vì có rất nhiều người không hiểu rõ những điều này.

B: Muốn nói rõ điều này phải cần rất nhiều thời gian, thường xuyên nghe giảng Kinh thì sẽ hiểu những vấn đề này.

A: Nghe giảng Kinh là sẽ hiểu được, đều ở trong Kinh Ngài đã giảng đúng không ạ?

B: Đúng vậy, không sai.

A: Vậy nếu họ muốn biết..., vì trước khi con đến đây có rất nhiều người..., có một anh diễn viên muốn hỏi vấn đề này.

Vậy con sẽ mang đĩa giảng của Pháp Sư, Đại Kinh Giảng và Khoa Chú cho anh ta xem, tất cả vấn đề đều ở trong đó đúng không ạ?

B: Không sai.

A: Vì vấn đề này ý nghĩa rất rộng, chỉ trong một thời gian ngắn thì không thể giải thích hết được. Thưa Pháp Sư, vậy con sẽ mang đĩa giảng của Ngài tặng cho anh ta.

B: Trước tiên phải biết con người có ba đời, có kiếp quá khứ, có kiếp tương lai, con người không phải chết rồi là hết, nếu vậy thì dễ dàng quá rồi. Trên thực tế, sau khi chết, bạn sẽ phải đi đầu thai, khi đầu thai có tổng cộng là sáu đường, đó gọi là lục đạo.

Phía trên là Cõi Trời, đạo đầu tiên của lục đạo, cõi A tu la cũng là Cõi Trời, và cõi người, đây gọi là tam thiện đạo. Ba đường phía dưới gọi là tam ác đạo, gồm có súc sanh, ngạ quỷ, địa ngục.

Sau khi chết bạn đi đến đâu, đây là vấn đề rất quan trọng. Trong lục đạo, tuổi thọ ở cõi người ngắn, tuổi thọ ở Cõi Trời dài, tuổi thọ ở cõi quỷ dài, tuổi thọ ở cõi Địa Ngục dài. Vì thế con người khi chết rồi đừng sợ, bạn phải biết mình đi về đâu.

Ai làm chủ lục đạo?

Chính bản thân mình làm chủ, tập khí làm chủ. Ví dụ như là sở thích, nếu bạn thích ca hát thì chắc chắn bạn sẽ tụ tập với những người bạn ca hát, bạn thích bài bạc thì chắc chắn bạn thường tụ tập với những người bài bạc, đó chính là sở thích của bạn.

Cho nên bạn thích điều gì thì bạn sẽ đi vào con đường đó, hễ bạn thích thì bạn sẽ bị dẫn dụ, bản thân không làm chủ được, thì sẽ tùy nghiệp lực lôi đi. Chúng ta lúc bình thường hiểu rõ đạo lý này, phải trau dồi sở

thích của mình, phải là những sở thích tốt, không có những sở thích xấu.

A: Phải tập cho bản thân những sở thích tốt.

B: Phải là mặt tốt, không có những mặt xấu, làm xấu tạo tội chắc chắn là đi vào đường ác.

Cho nên người Niệm Phật chắc chắn là sẽ ở cùng với những người bạn Niệm Phật, đây là điều thiện trong những điều thiện, nhưng bây giờ học Phật cũng rất khó khăn, tại sao?

Vì người giảng Kinh quá ít. Khi Phật Thích Ca còn tại thế, Ngài giảng Kinh dạy học bốn mươi chín năm, không có làm gì khác, Phật Pháp chính là dạy học. Những Phật sự tụng Kinh, bái sám, siêu độ sau này mới có, thời của Phật không có, cho nên Phật Pháp chánh tông là dạy học. Mọi người cùng cộng tu. Tham thiền, Niệm Phật đều thuộc về cộng tu, đây đều là việc tốt.

A: Rất nhiều người nói với con, họ nói chúng ta ăn thịt cũng có thể chính là ăn thịt Cha Mẹ của chúng ta.

B: Có thể.

A: Đúng vậy sao Thầy?

B: Có thể, Cha Mẹ đầu thai vào đường Súc Sanh, thật sự là có chứ không phải là không có, thực sự là có việc này, họ đầu thai vào trong nhà của bạn, họ có duyên với bạn, họ không nở rời khỏi nhà.

Trong lục hợp viện mà hiện giờ tôi đang ở có một con mèo, con mèo này chắc chắn là chủ nhà trước đây, nó rất thích nơi đó. Nó nhận biết được chỗ ở, không nhận biết người, trong nhà nó ngồi ở chỗ đó, chắc chắn là chỗ ngồi của chủ nhà. Nó ngồi lên chỗ của chủ nhà, nhảy lên

trên đó nằm ngủ, nó không đến những nơi khác. Vì thế bạn quan sát thế nào cũng biết nó là chủ của ngôi nhà này.

A: Nó chấp ngôi nhà này, nó không rời khỏi ngôi nhà này.

B: Đúng thế, nó không chịu rời khỏi. Con mèo này cũng rất ngoan, nó không rời khỏi chỗ đó, nó chỉ đi lại trong vườn, nó không đi quá xa, đây là tham luyến. Tôi ở đó, tôi là đời chủ thứ năm, tôi nghĩ nó có thể là đời chủ thứ nhất, thứ hai.

A: Thưa Pháp Sư, con người chúng ta thật sự khi cầm miếng thịt trên tay, phải nghĩ kỹ xem có thể là Cha Mẹ kiếp trước của mình không, có phải là Cha Mẹ, Thầy Giáo, đời đời kiếp kiếp của mình không?

B: Không sai, cho nên bạn hiểu rõ chân tướng sự thật này, bạn sẽ không dám làm.

A: Không dám làm như thế.

B: Đúng vậy, không dám làm đâu, vả lại ăn chay thật sự là rất tốt cho việc nuôi dưỡng cơ thể.

Bạn nói ăn chay không khỏe mạnh sao, tôi đã ăn sáu mươi mốt năm rồi, không phải vẫn rất tốt đó sao?

Từ trước đến nay chưa từng bị bệnh, chưa bao giờ nhập viện.

A: Thưa Pháp Sư, con cũng ăn được mười bốn, mười lăm năm rồi, con cảm thấy lợi ích lớn nhất là tính tình của con thay đổi. Trước kia khi con ăn thịt, con thường hay nổi nóng, người nhà con đều nói con là một quả bom hẹn giờ, hễ châm lửa là nổ tung, chính là cảm thấy được điều này là rõ rệt nhất.

Hơn nữa rất nhiều người nói: Từ sau khi cô ăn chay, ánh mắt của cô

cũng thay đổi, trước kia ánh mắt của con rất dữ tợn. Thưa Pháp Sư, họ nói...

B: Sát khí.

A: Sát khí, điều này có liên quan đến việc ăn thịt của con không?

B: Có liên quan.

A: Sau đó các con của con đều nói: Mẹ à, mẹ đã rất ít nổi giận.

Ngài nói điều này thật sự có liên quan đến việc ăn thịt sao?

B: Đúng, có liên quan. Cho nên ăn chay là đảm bảo vệ sinh, bảo vệ tính tình, nổi nóng là tính tình không tốt, còn phải bảo vệ cái tâm, tâm từ bi.

A: Thưa Pháp Sư, trước đây con ăn thịt, vì đường ruột của con không được tốt, con thường bị hôi miệng, mùi hôi rất khó chịu, mẹ con vì vậy mà thường hay mắng con. Về sau lúc con không dám ăn thịt nữa, con cảm thấy đường ruột của con sạch sẽ hơn.

B: Không sai.

A: Hơn nữa con thật sự cảm thấy bản thân không còn cảm giác hôn trầm nữa.

B: Đúng thế.

A: Thật sự là rất tốt.

B: Cho nên ăn chay rất lợi ích...

A: Rất nhiều.

B: Người biết được rất ít, lợi ích rất nhiều so với thức ăn thịt, thật sự khiến bạn khỏe mạnh sống lâu.

A: Thưa Pháp Sư, trước đây con có bị mắc bệnh tam cao, vì con phải

nuôi dưỡng Cha Mẹ, người nhà của con, em gái con, em trai con, hơn ba mươi tuổi đều uống thuốc hạ huyết áp. Trước đây, khi con chưa ăn chay, con cũng bị huyết áp cao, mỡ trong máu cao, gan nhiễm mỡ, cái gì cũng đều bị cả.

Sau này, từ khi con ăn chay, con sợ mẹ con lo lắng, nửa năm thì con đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, bác sĩ mang máu của con cho những người khác xem, ông ấy nói: Anh xem máu của người này rất sạch. Con cảm thấy quả thật là rất tốt, mọi người nên thật sự vì sức khỏe của bản thân mình mà ăn chay.

B: Đúng thế, không sai.

A: Thưa Pháp Sư, con cảm thấy..., con có một cảm giác rất đặc biệt, chính là diễn viên chúng con ai cũng muốn làm đẹp.

Khi lần đầu tiên con gặp Pháp Sư, thật sự là con nhìn mãi khuôn mặt của Ngài, con nói: Pháp Sư Ngài thoa mỹ phẩm cao cấp gì, sắc mặt của Ngài thật tốt, luôn muốn hỏi thăm.

Sau đó con liền hỏi người bên cạnh: Pháp Sư thoa mỹ phẩm cao cấp gì vậy?

Thế là người bên cạnh liền trả lời: Pháp Sư từ trước đến giờ không lùa gạt ai cả, từ trước đến giờ không thoa mỹ phẩm gì cả, cái gì cũng không dùng, chỉ là do ăn chay, sau đó là do tâm của Ngài thanh tịnh.

Cho nên sau đó con nói với mọi người: Diễn viên các bạn thường kể với nhau mỹ phẩm gì đó mấy ngàn, mấy chục ngàn.

Con lại nói: Các bạn ăn hay thoa cái gì cũng không bằng Thầy của chúng tôi, da mặt rất sạch sẽ là do ăn chay và tâm thanh tịnh.

Pháp Sư nói chính là hai điều này đúng không ạ?

B: Đúng vậy.

A: Thật vậy ạ?

Cho nên tại đây con cũng muốn nói với những người bạn đồng nghiệp của mình, thật như vậy đó, ăn chay, bạn hãy thử xem. Và sau khi bạn siêng năng Niệm Phật, tụng Kinh, tức là bản thân mình có tâm từ bi, nuôi dưỡng tâm từ bi của bạn, sau đó tự tâm của bạn sẽ thanh tịnh, đó chính là mỹ phẩm tốt nhất, lại tiết kiệm tiền, đừng nên tiếp tục ăn thịt nữa. Ăn chay, đậu phụ v.v... rất tốt.

Thưa Pháp Sư, con đang nghĩ, bây giờ Ngài Thủ tướng kêu gọi mọi người bỏ ăn thịt, đổi sang ăn đậu phụ, Pháp Sư cho rằng đậu phụ bây giờ có an toàn không?

B: Tôi nghe nói bây giờ đậu nành bị người nước ngoài biến đổi gen, có nhiều vấn đề bất ổn. Cho nên việc này khiến chúng tôi nghĩ đến năm 1970, Tiến Sĩ người Anh Toynbee, ông ấy khi đó đã nói rằng ông phản đối dùng thuốc trừ sâu, phân bón hóa học.

Chủ trương của ông ấy là canh tác nông nghiệp của con người phải quay về thời quá khứ, toàn bộ dùng sức lao động của con người để trồng trọt, ông ấy nói như vậy mới là khỏe mạnh nhất. Lời nói này rất có đạo lý.

A: Vậy tức là nói khi trồng đậu nành không nên phun thuốc trừ sâu.

B: Tốt nhất là đừng nên dùng thuốc trừ sâu, đừng dùng phân bón hóa học. Đương nhiên hạt giống đậu nành bây giờ của Mỹ xuất khẩu đều là biến đổi gen, việc này là không bình thường.

Con người tuyệt đối phải nhớ rằng, phải quay về với tự nhiên, tự nhiên

là khỏe mạnh nhất, bạn thay đổi tự nhiên thì vấn đề chắc chắn sẽ nảy sinh, không thể thay đổi tự nhiên. Cách phối giống của nhà khoa học là dùng gen để phối giống, đây chính là thay đổi tự nhiên, những vật bị thay đổi tự nhiên rất nhiều.

Ví dụ như các loại trái cây, bạn xem cây ăn quả bây giờ vừa to vừa đẹp nhưng ăn vào không có mùi vị gì cả. Tôi ở Đài Loan, họ cho tôi xem quả xoài, quả xoài lớn thế này, trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy. Xoài nhỏ trước đây chỉ lớn như vậy thôi, mùi vị của xoài rất thơm ngon, loại xoài lớn bây giờ không có mùi vị gì cả.

A: Thưa Thầy xoài trước kia nhỏ như vậy sao?

B: Đúng, xoài nhỏ nhỏ như thế.

A: Bây giờ xoài đều to như vậy cả.

B: Đúng, đó đều có vấn đề.

A: Đó là do biến đổi gen đúng không ạ?

B: Biến đổi gen, đẹp nhưng không có mùi vị, giá trị dinh dưỡng kém xa giống sinh trưởng tự nhiên, vì thế điều này không thể không chú ý. Bạn hãy xem việc nuôi gà, chúng tôi ở Úc vẫn còn thấy nông dân nuôi gà thả rông bên ngoài để tự nó đi tìm thức ăn, đó là tự nhiên. Trại nuôi gà toàn dùng chất hóa học, khi nuôi bằng những thứ này, đó là không tự nhiên.

Tự nhiên là khỏe mạnh nhất!

A: Khi mẹ con ở bệnh viện, ở khoa tiêu hóa. Con nghe được một loại bệnh có liên quan đến biến đổi gen, đó là bệnh Crohn.

Thưa Thầy, toàn là những đứa trẻ còn rất nhỏ, gia đình vì bệnh này mà phá sản, tại sao lại bị mắc bệnh Crohn này?

Chính là ăn những thức ăn bị biến đổi gen, ví dụ như thịt, còn có những thức ăn như là trái cây chẳng hạn.

Sau đó những đứa trẻ này bị thối rữa đường ruột, ngày nào cũng không ngừng bài tiết, thối rữa đường ruột thì làm phẫu thuật lấy ruột già ra trước, qua vài ngày lại lấy ruột non ra, cuối cùng là đại tràng cũng lấy ra luôn. Kết quả là mỗi ngày đi đâu cũng mang theo túi phân, đau đớn vô cùng, tuổi thọ cũng không dài, đó đều là do biến đổi gen tạo thành.

B: Đúng vậy, không sai, phải đặc biệt chú ý điều này, nếu ăn phải những thức ăn này thì sẽ mất mạng.

A: Nguy hiểm chết người.

B: Vả lại còn rất đau khổ.

A: Thưa Thầy, Thầy nói ăn thức ăn như thế nào là khỏe mạnh nhất?

B: Tốt nhất là tự mình trồng.

A: Tự mình trồng ư?

B: Đúng thế. Chúng ta bây giờ bị ép buộc không còn cách nào khác. Tôi ở Úc là làm nghề nông, chúng tôi mua rất nhiều đất, bằng khoảng hơn mười ngàn mẫu Trung Quốc.

Chúng tôi không tự mình trồng được, chúng tôi nhờ nông dân canh tác giúp chúng tôi, chúng tôi trả tiền công cho họ, một ngày bao nhiêu tiền, mỗi ngày tám tiếng đồng hồ, họ trồng giúp chúng tôi.

Khi thu hoạch thì tất cả đều là của chúng tôi, chúng tôi tự dùng, phần còn dư thì đem bán, sau khi bán xong, số tiền này trả tiền công vẫn còn có lời. Cho nên tôi nghĩ là đợi khi kinh tế của đạo tràng ổn định, có thể không cần nhờ vả tín đồ nữa, không dựa vào tín đồ, dựa vào tín đồ cứng

dường, tâm không an ổn.

Tôi có thu nhập, cho nên tôi mua đất canh tác, cách làm này đã thành công rồi. Đầu năm ngoái, chính là lần thu hoạch đầu tiên của chúng tôi, lô gạo đầu tiên, chúng tôi thu hoạch được mười ba ngàn ki lô gam.

Chúng tôi đem ra chợ bán, mọi người rất nhiệt tình ủng hộ, tại sao thế?

Đây không chỉ là cơ hội mua gạo không có thuốc trừ sâu, không dùng phân bón hóa học, mà ruộng của chúng tôi đều được tưới bằng câu Phật Hiệu, đều để cho những cây lương thực này lớn lên trong câu Phật Hiệu, phát triển rất tốt.

Một số nông dân đến chỗ chúng tôi tham quan, đều hỏi chúng tôi trông như thế nào mà được như thế. Chúng tôi liền đem những phương pháp này nói cho họ nghe, mong rằng sau này họ đều hướng về sự thuần túy của tự nhiên.

A: Cuộc sống thuần túy của tự nhiên.

B: Đúng thế, phân bón chúng tôi dùng là phân gộp.

A: Phân gộp ạ, thưa Thầy?

B: Đúng vậy, tức là đào một cái hố lớn, gom lá cây, lá rau rụng cho vào cái hố này, sau đó dùng cỏ đắp lên, tự nó phân hủy, phân bón này cũng là tự nhiên.

A: Không dùng phân động vật?

B: Không dùng.

A: Con về cũng làm thử xem.

B: Tóm lại bạn cũng nên dùng phân bón của tự nhiên là tốt nhất.

A: Phân bón của tự nhiên là tốt nhất.

Thưa Pháp Sư, động vật sau khi bị giết, thần thức của chúng sẽ biết rõ hoàn cảnh đời đời kiếp kiếp của chúng đúng không?

B: Đúng thế.

A: Chắc chắn chúng cũng biết rõ nguyên nhân mình bị giết, vậy tại sao chúng vẫn muốn báo thù con người?

B: Ai muốn bị người khác giết chứ?

Chúng ta bị người khác giết hại, chúng ta có thể tha thứ cho họ không?

A: Không thể.

B: Đúng vậy, chính là đạo lý này, thực sự khi bị giết hại mà có thể tha thứ cho họ, đó là người có đạo hạnh, có công phu tu tập.

Không có công phu này thì không thể được, mấy ai có thể được như Nhân Nhục Tiên Nhân?

Bị sát hại nhưng không có tâm oán hận, còn nói với người sát hại: Sau này tôi thành Phật, người đầu tiên tôi độ là ông.

Vậy người giết người này có tội không?

Có tội, nhưng không kết tội với người bị giết. Bản thân người giết là có tội, tội của ông ta là từ đây mà kết thành, tức là không có báo thù.

Nhưng người bình thường ai mà không báo thù?

Tất cả động vật đều báo thù.

A: Rất nhiều những gia đình giết chó, giết mèo, giết heo, giết gà. Trong gia đình họ thường xảy ra rất nhiều chuyện, sau đó thì tình trạng sức khỏe bị thế này thế nọ.

Xin hỏi Pháp Sư, việc này là như thế nào ạ?

B: Đây là oan oan tương báo. Bạn thường ăn, thường giết, khi phước báo của bạn không còn được bao nhiêu thì những oan gia trái chủ này liền xuất hiện.

Bạn ngày nào cũng ăn chúng, nếu bạn bình yên vô sự là do phước báo của bạn lớn, chúng không dám làm gì bạn, nhưng chúng vẫn ở đó chờ cơ hội. Có người có thể đợi mấy chục năm, rất đáng sợ, giống như chuyện của Quốc Sư Ngô Đạt trong nhà Phật kể lại.

A: Quốc Sư Ngô Đạt.

B: Oan gia trái chủ của Ngài đợi Ngài mười kiếp, kiếp nào cũng đi theo Ngài, nhưng Ngài đều Xuất Gia, lại tu hành rất tốt, có thần Hộ Pháp bảo vệ, nó không có cách nào để báo thù. Đến kiếp thứ mười, kiếp này Ngài trở thành Quốc Sư, tu hành tốt, là Thầy Giáo của Vua.

Vua cúng dường cho Ngài một chiếc ghế ngồi bằng trầm hương, ghế ngồi của Quốc Sư làm bằng trầm hương, vinh dự biết bao.

Sau khi Ngài nhận thì tâm ngạo mạn khởi lên, cảm thấy rất đặc chí, nhà vua cúng dường, người Xuất Gia trong thiên hạ không ai bằng Ngài cả. Tâm động niệm vừa khởi lên thì thần Hộ Pháp lập tức rời khỏi ngay, oan gia trái chủ liền vào người của Ngài, tạo thành một cục ghẻ hình mặt người, suýt tí nữa là mất mạng. Một vị A La Hán đã cứu Ngài, đây chính là nguồn gốc của Từ Bi Tam Muội Thủy Sám.

Mười kiếp tu hành, cuối cùng còn khởi niệm như vậy, tâm niệm vừa động thì công phu tu hành liền không còn nữa, cho nên tâm ngạo mạn rất đáng sợ. Bạn xem trong Luận ngữ, Khổng Tử nói, nếu một người có tài như Chu Công, nhưng người này có tâm ngạo mạn, có tâm keo kiệt.

Khổng Tử nói: Thì những phẩm chất khác của người đó không cần quan sát làm chi, những cái khác của họ đều là giả không phải là thật.

A: Ngạo mạn thật đáng sợ a.

B: Lời của người xưa nói rất hay: Học vấn thâm thời ý khí bình, người càng thực sự có học vấn, thật sự có đạo đức thì tâm tính hòa nhã, khiêm tốn, cung kính. Bạn xem Khổng Tử, cả đời Ngài đối xử với người rất khiêm hạ kính trọng, Phật Thích Ca Mâu Ni không dám xem thường bất cứ ai.

Ngạo mạn là phiền não, đó là phiền não rất nghiêm trọng, sau tham sân si chính là mạn, ngạo mạn, rất khó tránh khỏi, khi người đang đắc chí thì không biết, bất giác lộ ra.

Khi nghèo khó thì rất khiêm tốn, khi đắc chí thì không như vậy nữa, đây là điều thường tình của con người thế gian, đây là phiền não của người bình thường, bạn không thể khắc phục được thì sẽ không thể thành tựu.

A: Thừa Pháp Sư, giống như con vậy, thùng rỗng kêu to, cái gì cũng đều không hiểu, cái gì cũng không biết, nhưng lại rất kiêu ngạo, cho nên con phải khắc phục tập khí này của mình, thật là xấu hổ quá.

B: Khiêm hạ, lạy Phật chính là tập khiêm hạ.

A: Lạy Phật chính là tập khiêm hạ.

B: Cái đầu tôn quý nhất của chúng ta lạy chân của Phật, đây là tập khiêm hạ, tôn kính đối với Phật. Sau đó lại mang tấm lòng tôn kính đó chuyển sang tất cả chúng sanh, đều phải tôn kính như thế.

A: Chúng ta thường nghe nói sát sanh sẽ đoản mạng, xã hội hiện nay phát hiện rất nhiều những doanh nhân tài giỏi chết rất sớm, khiến cho

mọi người rất kính sợ.

Đưa ra hai ví dụ sau, ngày 10 tháng 4 năm 2004 Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị của công ty Mc Donald Mỹ, đây chuyên nhà hàng thức ăn nhanh lớn nhất Thế Giới, chết do bệnh tim bộc phát. Người tiếp nhận thứ hai cũng chết do ung thư ruột.

Ngày 21 tháng 12 năm 2004, ông Tổng của công ty được gọi là Trung Hoa Đệ Nhất Thố, vào ngày tiếp nhận biểu dương của chính quyền huyện, xác chết của ông được một người lao công phát hiện ở bên bờ sông.

Xin hỏi Thầy cái chết của họ có liên quan đến sự nghiệp của họ không?

B: Có liên quan. Nếu nghề này không có lợi ích thiết thực đối với xã hội, đối với mọi người thì đều phải chịu nhân quả rất nghiêm trọng. Cho nên người làm ăn bây giờ chỉ biết kiếm tiền, không có quan niệm đạo đức, những thứ đồ này của họ đều có độc, đều là hại người, nhưng họ vẫn tiếp tục làm.

Bây giờ họ kiếm được một ít tiền nhưng rất có hạn, khi họ chết thì sẽ chết rất thâm, và sau khi chết nhất định đọa địa ngục, nếu họ biết như vậy thì chắc chắn sẽ không dám làm.

Người làm ăn thời xưa, người làm ăn có đạo đức thì họ có quan niệm đạo đức của họ, lợi nhuận có thể kiếm bao nhiêu?

Không được vượt quá ba phần, vượt quá ba phần là có tội, là quá đáng rồi, thật sự là quá đáng lắm rồi. Còn người bây giờ không chỉ dừng lại ở ba phần. Bây giờ là lời gấp đôi, gấp ba, gấp bốn lần, bỏ ra một đồng thì muốn kiếm đến trăm đồng, đây gọi là làm sai Đạo Trời.

A: Làm sai đạo Trời.

B: Đúng thế, trước đây mười đồng vốn kiếm ba đồng lời, vậy là nhiều lắm rồi. Người làm ăn có đạo đức mười vốn một lời, mười đồng tôi chỉ kiếm lời một đồng thôi.

A: Thưa Pháp Sư, khi khuyên người làm nghề sát sanh đổi nghề thì họ nói: Tôi không làm nghề này thì làm gì?

Cả nhà tôi già trẻ lớn bé không phải sẽ chết đói hết hay sao?

Người đói chết không phải cũng sát sanh sao?

Con người cần phải ăn thịt, cần phải có người làm nghề này!

Vậy tôi không phải phục vụ cho mọi người sao?

Xin hỏi Pháp Sư nói như vậy có đúng không?

B: Nghe có vẻ là đúng nhưng thật ra là sai.

Việc làm lợi ích cho mọi người rất nhiều, ngành nghề rất nhiều, nghề nào cũng có thể chọn lựa, tại sao lại chọn nghề này chứ?

Đã là ơn trên sinh ra bạn, sinh bạn ra tuổi thọ bao nhiêu, cuộc đời này có bao nhiêu phước báo, cũng đều đã định cả rồi, bạn không có cách nào vượt qua cả.

Bạn thọ một trăm tuổi, có phước báo của một trăm tuổi, bạn ra sức hưởng thụ, năm mươi năm thì hưởng hết rồi, năm mươi năm thì đã chết rồi, bạn phải dùng tính mạng để đánh đổi. Người hiểu được điều này thì họ sẽ không làm như vậy, cho nên việc gì cũng nhất định không nên quá đáng.

Quá đáng làm sao có quả báo tốt, làm sao có đạo lý này?

Chúng ta thấy quả báo chỉ là thấy trước mắt, nhà Phật gọi là hoa báo, giống như thực vật nở hoa rồi kết quả, quả ở kiếp sau, kiếp sau là quả

báo, so với cái này nghiêm trọng hơn nhiều. Hoa báo bạn chỉ chịu một chút đau khổ, quả báo là ở Nga Quỷ, ở Địa Ngục.

Vì thế bà nhà Nho Thích Đạo đều tin vào việc giáo dục nhân quả, con người bây giờ không tin, không phải nói việc này tin thì có, không tin thì sẽ không có, không phải như thế, không tin vẫn có, đến khi quả báo xuất hiện thì bạn có hối hận cũng không kịp nữa rồi, tuyệt đối không phải là trò đùa.

A: Tuyệt đối không phải trò đùa. Pháp Sư giảng Kinh đã nhiều lần nhắc đến, không nên làm nghề sát sanh. Có nhiều nghề sát sanh làm ăn rất khấm khá, giống như gà quay, gà hầm gì gì đó, nào là thịt nhúng v.v...

Tại sao họ đều có danh tiếng hơn trăm năm, còn truyền lại cho thế hệ sau?

Đến bây giờ vẫn chưa thấy quả báo xấu?

Xin hỏi Pháp Sư, đối với hiện tượng này chúng ta phải có cách nhìn như thế nào?

B: Hiện tượng này chính là sự tích đức của Tổ Tiên họ, sự tích đức của họ trong đời quá khứ. Làm nghề giết mổ này là tổn phước đức, nhưng vì phước báo của họ lớn.

Ví dụ như gia đình họ có phước báo năm trăm năm, bây giờ làm ba trăm năm vẫn chưa thấy suy vong, nhưng cũng sắp suy rồi, đang bị khấu trừ đó. Phước báo của năm trăm năm mà bạn chỉ mới hưởng có ba trăm năm thì đã hưởng hết rồi, sau khi hưởng hết thì nạn tai sẽ đến, không phải hưởng đời đời kiếp kiếp.

Đời đời kiếp kiếp là gì?

Đời đời kiếp kiếp tích đức, vậy thì phước báo của bạn sẽ hưởng không hết. Ngày nay chỉ hưởng phước, vẫn cứ tạo nghiệp bất thiện, họ chính là được bảo vệ bởi phước báo đã tạo trong quá khứ.

A: Họ chính là đang hưởng phước báo của Tổ Tiên họ?

B: Không sai, hưởng của Tổ Tiên, cũng là hưởng phước báo của chính bản thân họ tu trong quá khứ, sẽ hưởng hết chứ không phải hưởng hoài không hết.

A: Thưa Pháp Sư, hiện nay còn có những ông chủ của một số cửa tiệm nổi tiếng, họ lấy tên tuổi của Tổ Tiên mà kiếm tiền, ví dụ như kinh doanh ngành nghề gì gì đó bí quyết này là do Tổ Tiên của tôi truyền lại, sau đó dùng tên tuổi của Tổ Tiên họ, việc làm này của họ có ảnh hưởng như thế nào đến Tổ Tiên của họ thưa Pháp Sư?

B: Đây là bất hiếu.

A: Đây là bất hiếu sao?

B: Đúng, cái mà Tổ Tiên để lại là tốt, là dạy bạn phải đi cứu người, vì thế không được quá đáng. Cả đời này của mình có thể đủ ăn đủ mặc, ấm no, có một căn nhà đủ để che nắng che mưa là được rồi, phải biết đủ. Phần còn dư lại phải giúp đỡ xã hội, giúp mọi người, vậy thì bạn mới có thể tích lũy phước báo, bạn càng hưởng càng nhiều, mà còn hưởng hoài không hết.

Nếu bạn cho rằng ra sức kiếm tiền, mà còn bán thuốc giả để lừa gạt mọi người, phước báo của bạn sẽ hết rất nhanh. Phước báo của bạn đại khái không đủ để bạn hưởng hết đời này, vậy thì cuối đời của bạn sẽ vô cùng thâm thảm, quả báo sẽ hiện ra trước mắt, hiện ra rất nhanh.

A: Hiện ra rất nhanh.

B: Rất nhanh, kiếp nạn do vậy mà đến, rất nhiều người đều đang tạo nghiệp tội nghiêm trọng này, tạo ra tai kiếp của cả Thế Giới. Nhân quả là có thật, không mảy may sai sót, nếu bạn tỉ mỉ quan sát thì sẽ thấy việc này đang diễn ra trước mắt, bạn đều có thể nhìn thấy.

Tai nạn nghiêm trọng, nhà khoa học nói cho chúng ta biết, năm mươi sáu mươi ngàn năm về trước, Atlantis chính là Đại Tây Dương bây giờ.

Nơi đó có đất đai, một đất nước vào thời gian đó là đất nước có nền khoa học kỹ thuật phát triển nhất trên Thế Giới, nhân dân ngày ngày hưởng thụ, vui chơi hết mình, điều gì cũng không tin, cuối cùng vùng đất này bị chìm xuống biển.

Nhà khoa học nước ngoài có dự báo là Atlantis có thể nổi trở lên. Họ nói rằng nếu vùng đất này nổi trở lên thì Châu Âu và Châu Mỹ sẽ không còn nữa, sẽ chìm xuống, vùng đất này sẽ xuất hiện. Cho nên người nước ngoài nói họ cũng rất muốn thấy vùng đất này thật sự có thể nổi lên nhưng lại sợ mình sẽ bị chìm xuống.
